

Hồi thứ Ba Mười Ba

Kết Long Chim Làm Tắm Vũ Y

Hoa Thiết Cán bản lãnh cao cường, ứng biến thần tốc, bị Dịch Vân đánh một chưởng phải ngồi phệt xuống, nhưng lão đứng dậy được ngay phóng phát chưởng thứ hai đánh tới.

Dịch Vân không kịp đứng lên, đành ngồi phóng chưởng phản kích.

Không ngờ chàng vẫn ngồi yên mà chưởng lực chẳng yếu đi chút nào.

Lại nghe đánh sầm một tiếng, Dịch Vân bị hất người đi lăn long lóc.

Hoa Thiết Cán lão đảo lùi lại ba bước, luồng chân khí trong ngực trời ngược lên, lão ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

– Nội lực của tên tiểu ác tăng này thâm hậu phi thường, ta không thể khinh địch.

Nhưng lúc song chưởng đụng nhau, lão khám phá ra chưởng pháp của Dịch Vân rất tầm thường, lão liền nghiêng mình tiến lại phóng phát chưởng thứ ba đánh tới.

Dịch Vân lại ngồi vung chưởng đón đỡ, không ngờ thủ chưởng của Hoa Thiết Cán chập chờn từ trước mặt chàng lướt đi khiến cho phát chưởng của chàng đánh vào quãng không.

Tiếp theo nghe đánh chát một tiếng, trước ngực Dịch Vân lại trúng một chưởng, may chàng mặc Ô Tầm Giáp hộ thân nên không đến nỗi bị thương, nhưng chàng bị chấn động cơ hồ chịu không nổi. Chàng toan đứng dậy mà không được lại phải ngồi xuống.

Hoa Thiết Cán phóng chưởng đắc thủ liền thừa thắng đánh ra chiêu thứ hai.

Tuy lão nổi danh võ lâm về môn Trung Bình Thương và mang ngoại hiệu là Trung Bình Vô Địch, nhưng công phu quyền chưởng của lão cũng rất cao thâm.

Lúc này Hoa Thiết Cán sử đường “Nhạc Gia Tán Thủ” ảnh chưởng chập chờn, lão phóng chưởng cả hai tay trong mười chiêu có đến bốn năm chiêu đánh trúng Dịch Vân.

Dịch Vân ra tay phản kích đều bị lão dùng thân pháp xảo diệu tránh khỏi.

Võ công giữa hai người chênh lệch nhau rất xa, nội lực của Dịch Vân có cao cường đến đâu cũng không còn cơ hội để thi triển.

Về sau Dịch Vân chỉ dùng hai tay để bảo vệ đầu và mặt, còn chỗ khác mặc đối phương đánh tới.

Chàng lại gắng gượng đứng lên liền bị hất té.

Hoa Thiết Cán cũng muốn thu thập chàng cho lệ để khỏi mối lo về sau, lão liền phóng chưởng đánh rất rát.

Địch Vân thổ huyết ba lần, cử động chậm chạp.

Thủy Sanh ban đầu thấy hai người đánh nhau kịch liệt không muốn xen vào viện trợ, sau nàg thấy Địch Vân lâm nguy vội vung đao chém vào sau lưng Hoa Thiết Cán.

Hoa Thiết Cán vội nghiêng mình tránh khỏi, xoay tay lại ra chiêu “Cầm Nã” định đoạt binh khí.

Địch Vân vận kinh phóng chưởng đánh tới, lập tức chưởng phong vây bọc toàn thân Hoa Thiết Cán.

Hoa Thiết Cán không né tránh được phải phát chưởng nghênh tiếp.

Kể về nội lực thì Hoa Thiết Cán không phải là đối thủ của Địch Vân, đột nhiên mắt nẩy đom đóm lão bị tên chồn nửa người.

Thủy Sanh la lên:

– Chạy cho mau! Chạy cho mau!

Nàng kéo Địch Vân chạy vào sơn động.

Đoạn hai người khuân mấy tảng đá lớn vít ngoài cửa.

Thủy Sanh tay cầm huyết đao đứng gác một bên.

Cửa sơn động rất hẹp, mấy tảng đá tuy chưa vít kín nhưng Hoa Thiết Cán muốn tiến vào cũng phải khuân đi một vài tảng.

Thủy Sanh chờ sẵn hễ thấy lão động thủ khuân đá là vung đao chém liền.

Sau một lúc không thấy động tĩnh gì, Thủy Sanh nói:

– Tiểu... Tiểu ác...

Nàng quen kêu Địch Vân bằng tiểu ác tăng, nhưng hiện giờ nàng thấy hô hoán như vậy không tiện nên hô hai tiếng “Tiểu” rồi dừng lại nàng hỏi tiếp:

– Thương thế ngươi ra sao?

Địch Vân đáp:

– Không đáng ngại...

Bỗng nghe Hoa Thiết Cán ở ngoài nổi lên tràng cười hô hố nói:

– Hai tên tiểu tạp chủng ở trong động làm một việc không thể nói ra được.

Thủy Sanh mặt nóng lên, nhưng trong lòng sự thực cũng sợ hãi, nàng đã nhận định Địch Vân là một dâm tăng, hành động bất chánh nàng ở trong sơn động với chàng nguy hiểm vô cùng, bất giác nàng cất bước dời xa Địch Vân đứng vào tận góc động.

Lại nghe Hoa Thiết Cán la:

– Hai tên cẩu nam nữ ẩn trong đó đừng ra nữa, lão gia ở ngoài này nướng thịt ăn, ha...ha...!

Thủy Sanh kinh hãi nói:

– Lão sắp ăn thịt gia gia ta, làm thế nào bây giờ?

Mấy năm liền Dịch Vân bị người ta đổ oan cho đủ thứ bây giờ lại nghe Hoa Thiết Cán ngậm máu phun người thì còn nhìn làm sao được?

Đột nhiên chàng đẩy phiến đá cửa động hùng hục nhảy ra như người điên, cả hai tay phóng chưởng đánh Hoa Thiết Cán.

Hoa Thiết Cán né tránh hai phát chưởng rồi tay trái vạch thành đường cánh cung, tay mặt từ sau lưng đánh ra.

Dịch Vân không ngờ lão lại do phương vị này đánh tới không kịp đề phòng bị chưởng đánh trúng vai đến “Bình” một tiếng.

Chàng lại thổ ra một bung máu tươi, đầu óc chàng mê man, mắt chàng hoa lên người trước mặt tựa hồ biến thành Vạn Chấn Sơn, Vạn Khuê, Tri Huyện Giang Lăng, ngục tốt, Lăng Thoái Tư, Bảo Tượng...

Bao nhiêu ác nhân đã vu oan, khinh bỉ, hành hạ, ngược đãi chàng liên tiếp hiện vào con người Hoa Thiết Cán, chàng giang hai tay ôm ghì lấy lão.

Hoa Thiết Cán đâm vào mũi chàng làm máu tươi chảy lênh láng, nhưng chàng không biết đau đớn nữa, hai tay ôm ngang lưng lão như đóng đai mỗi lúc một ghì chặt.

Hoa Thiết Cán cảm thấy khó thở, trong lòng cũng hơi sợ hãi.

Giữa lúc ấy Thủy Sanh tay cầm huyết đao sấn đến bên.

Hoa Thiết Cán hoảng hốt, thúc hai quyền thật mạnh vào dưới nách Dịch Vân.

Dịch Vân đau quá nghiêng răng chịu đựng.

Hoa Thiết Cán hết sức cựa thật mạnh một cái, thoát khỏi vòng tay Dịch Vân, bây giờ lão không dám ác đấu với người khùng, phóng cước nhảy liên mấy cái ra xa hơn mười trượng mới đứng lại.

Thủy Sanh thấy Dịch Vân người lão đảo đứng không vững, mặt đầy máu tươi, muốn đưa tay ra nâng đỡ mà lại sợ hãi, nàng nem nép tiến gần lại hai bước.

Dịch Vân quát lên:

– Ta là ác hòa thượng là tiểu dân tăng, cô đừng đến gần ta để khỏi dơ bẩn cái thanh danh đại hiệp tiểu thư, bước đi! Bước đi!

Thủy Sanh thấy thái độ hung hăng của chàng, mắt lộ hung quang sợ quá lùi lại hai bước.

Dịch Vân thở hồng hộc, không ngớt người lắc la lắc lư đi về phía Hoa Thiết

Cán miệng chàng không ngớt la ó:

– Bọn ác nhân các người nào Vạn Chấn Sơn! Nào Vạn Khuê! Các người hại ta không được, đánh ta không chết lại đây mau đánh nhau một phen!

Chàng lại hô hoán:

– Tri huyện đại nhân! Thi phủ đại nhân! Các người vẫn quen khinh thường lẫn át người lương thiện, có giỏi thì lại đây quyết đấu với ta, đánh nhau cho kẻ sống người chết.

Hoa Thiết Cán bụng bảo dạ:

– Gã này phát điên rồi! Đúng là một thằng khùng.

Lão nhảy lùi lại phía sau, tìm đường đi ra xa.

Địch Vân ngựa mặt lên trời quát mắng:

– Các người toàn là ác nhân! Bọn ác nhân trong thiên hạ đều đến cả đây đánh nhau với ta, Địch Vân này không sợ các người, các người giam ta trong ngục tối xuyên thủng xương tỳ bà của ta, chặt cụt ngón tay ta, cướp sư muội ta, xéo gãy đùi ta. Ta không sợ chi hết các người bằm ta nát như tương cũng coi thường.

Thủy Sanh nghe chàng la lối trong lòng sợ hãi nhưng không khỏi có ý lân mẫn, nàng nghe đến câu “Cướp sư muội ta, xéo gãy đùi ta” bất giác động tâm tự nhủ:

– Té ra tên tiểu ác tăng này rất nhiều tâm sự, chịu đựng không biết bao nhiêu nỗi khổ sở, còn đùi gã thì chính là ta cho ngựa xéo gãy.

Địch Vân kêu la đến khàn tiếng sau người chàng chệnh choạng té lăn xuống đất tuyệt.

Hoa Thiết Cán không dám tới gần, Thủy Sanh cũng không dám đến bên.

Hai con chim ưng ở trên không tiếp tục bay liệng, chúng thấy Địch Vân nằm dưới đất không nhúc nhích tưởng là người chết, đột nhiên một con sà xuống mổ vào chán chàng.

Địch Vân đang hôn mê tựa hồ ngất xỉu mà chớ mất hết tri giác chàng bị con chim ưng mổ một cái liền tỉnh táo ngay.

Con chim thấy người chàng cử động, vội vã xòe cánh bay đi.

Địch Vân tức giận gầm lên:

– Cả con súc sanh này cũng khinh mạn ta nữa ư?

Chàng phóng chưởng đánh ra kinh lực phát chưởng này cực kỳ lợi hại, con chim ưng đã dờ xa mấy thước mà còn bị chấn động, lông rụng tới bởi té nhào xuống.

Địch Vân chụp lấy nỗi lên tròng cười ha hả, chàng cắn vào bụng chim ưng,

hai cánh nó đập loạn lên hết sức giãy giụa.

Địch Vân cảm thấy huyết chim ưng mùi mặn không ngớt trứ vào miệng, mỗi giọt huyết tựa hồ một giọt tinh lực chảy vào người chàng, chàng không nhin được lại khoa chân múa tay reo lên:

– Ha ha! Người định ăn thịt ta, không ngờ ta lại ăn thịt người trước.

Hoa Thiết Cán và Thủy Sanh tưởng Địch Vân ăn thịt chim sống đúng như trạng thái người điên trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hoa Thiết Cán càng sợ người điên nổi tính khùng bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng, lão liền tính bước đường tránh xa cho yên ổn.

Hoa Thiết Cán đi quanh ra đầu đằng đông hang tuyết, lão nghĩ tới cách bắt chim ưng của chàng điên quả là tuyệt diệu, lão liền nằm xuống ngửa mặt lên giả chết theo kiểu Địch Vân.

Không ngờ chim ưng tuy mắc lừa sà xuống mổ mồi, lão phóng chưởng không đánh rớt nó được.

Nguyên nội lực lão còn kém Địch Vân xa, quyền pháp lão tuy xảo diệu nhưng giống thương ưng né tránh rất linh động và mau lẹ vô cùng.

Địch Vân uống mấy hớp máu ưng, khí huyết trong bụng chàng nôn nao khiến chàng lại xỉu đi.

Khi Địch Vân tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, chàng cảm thấy bụng đói tiện tay nhắc lấy con ưng ở bên cạnh cắn ăn. Chàng nuốt một miếng thấy mùi thơm tho ngon lành, chú ý nhìn lại không khỏi ngẩn người.

Nguyên con chim này đã nhổ hết lông sạch sẽ và nướng chín rồi.

Chàng nhớ rõ mới uống mấy hớp máu ưng rồi ngủ đi, vậy ai đã nướng chín thịt chim cho chàng? Nếu chẳng phải Thủy Sanh thì còn ai vào đây? Chẳng lẽ lại là lão khốn khiếp Hoa Thiết Cán?

Hôm qua Địch Vân kêu gào hồi lâu những uất khí trong người vơi đi khá nhiều, lúc này chàng hồi tỉnh lại cảm thấy thoải mái dễ chịu, liền đứng dậy đi về phía sơn động, chàng thấy Thủy Sanh nằm phục trên tảng đá đang ngủ say.

Địch Vân nghĩ bụng:

– Y cũng nhin đói mấy ngày rồi mà nướng con chim ưng lại dành cả cho ta, còn y đến một cái chân cũng không ăn. thật là hiếm có! Hừ! y tự coi mình là một đại hiệp một vị thiên kim tiểu thơ, coi ta không vào đâu, y đã coi thường ta, thì ta cũng coi thường y có gì là lạ?

Nhưng sau một lúc chàng lại nghĩ:

– Y nướng thịt chim cho ta như vậy chẳng phải y coi ta không vào đâu, y mà chết đói là không hay cho mình.

Chàng lại nằm xuống không nhúc nhích, nhắm mắt trá tử.

Chừng nửa giờ, chàng dùng chưởng lực đánh chết bốn con chim ưng. Chàng liệng hai con về phía Thủy Sanh.

Thủy Sanh lại lượm cả hai con kia, vặt lông rửa sạch rồi đem nướng chín, nàng vẫn lẳng lặng không nói gì cầm hai con chim nướng rồi đưa cho Dịch Vân.

Trong hang tuyết này rất nhiều chim ưng và chúng rất ngu dại, đã thấy đồng bọn liên tiếp chết về chưởng lực của Dịch Vân mà vẫn sà xuống tống tử.

Nội lực Dịch Vân ngày một tăng tiến, chưởng lực cũng mạnh lên nhiều, về sau chàng không cần nằm ra giả chết hề thấy chim đậu trên cành cây thấp hoặc đang bay qua bên mình là có thể đánh rớt được.

Trong hang tuyết còn một giống tuyết nhận thưởng mổ sâu bọ trong băng tuyết mà ăn, giống chim này rất béo Dịch Vân và Thủy Sanh càng thích ăn.

Tính đôi tay đã gần hết tháng chạp, trong hang tuyết cứ tám ngày hay mười ngày lại có một kỳ xuống tuyết lớn, suốt ngày đêm gió lạnh căm căm như dao cắt thịt.

Thủy Sanh ngoài những lúc lượm cành khô, nướng thịt chim lại ngồi ru rú trong sơn động.

Dịch Vân thủy chung không nói với nàng một câu mà cũng không bước vào sơn động.

Một đêm trời xuống tuyết suốt đêm, sáng sớm hôm sau Dịch Vân tỉnh dậy thấy mình ấm áp, mở mắt ra nhìn thấy một vật đen sì đắp lên người, chàng giật mình kinh hãi cầm lấy giớ lên coi thì ra một bộ áo xiêm rất cổ quái.

Tấm áo này đã dùng những lông chim khâu lại để chế ra có chỗ đen chỗ trắng, chỗ đen là lông chim ưng còn chỗ trắng là lông tuyết nhận, tấm áo dài đắp đến đầu gối, chẳng hiểu đã phải dùng đến mấy ngàn mấy vạn cái lông chim mới đủ.

Dịch Vân cầm áo lông nhấc lên, bỗng mặt đỏ bừng, chàng biết tấm áo này do Thủy Sanh chế tạo muốn làm tấm áo mà phải xếp hàng ngàn hàng vạn cái lông chim mới làm nên thì thật hao phí rất nhiều sức lực. Huống chi trong hang tuyết lại không có kim chỉ, lấy gì để khâu lại?

Chàng liền vạch ra coi thì mỗi một cái lông chim đều xuyên một lỗ nhỏ, chàng đoán Thủy Sanh đã dùng mũi kim thoa cài đầu để dùi lỗ. sợi tơ vàng để khâu lông chim dĩ nhiên nàng đã rút ở tấm áo đoạn mũi vàng lọt.

Dịch Vân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi bật cười nói:

– Hà hà! các bà các cô thật là kỳ quái, ngồi tỷ mỷ làm những công chuyện này mà không ngại phiền phức!

Đột nhiên chàng nhớ tới mấy năm trước xảy ra sự việc tại nhà Vạn Chấn Sơn ở Kinh Châu, đêm hôm ấy, chàng bị tám tên đệ tử ở Vạn Môn bao vây đánh

đến tím mặt sưng mũi, tấm áo mới của chàng bị rách nát mấy chỗ. Lòng chàng đau xót, sư muội Thích Phương lấy kim chỉ khâu vá lại cho chàng.

Trong đầu óc chàng hiện rõ hình ảnh Thích Phương ngồi tựa vào người chàng để khâu vá, mái tóc đung vào cằm chàng làm cho ngứa ngáy, mũi chàng ngửi mùi da thịt thơm tho của người thiếu nữ bất giác chàng cảm thấy băng khuâng trong dạ, miệng bất cất tiếng gọi:

– Sư muội!

Tai chàng văng vẳng nghe tiếng nàng đáp:

– Đừng nói nữa! Để người ta đổ oan cho sư ca làm điều ám muội

Chàng nghĩ tới đây cảm thấy trong cổ họng dường như có vật gì đút nút, nước mắt trào ra chàng nhìn mọi vật đều mờ mờ, miệng lẩm bẩm:

– Quả nhiên người ta đổ oan cho mình làm việc mờ ám, chẳng lẽ vì lúc sư muội khâu áo ta đã lên tiếng?

Nhưng trong mấy năm chàng từng trải sóng gió dữ dội, không tin những huyền thoại vô căn cứ.

Chàng lại cười khanh khách, tự nói để mình nghe:

– Hà hà! Người ta cố ý làm hại mình mà mình giả câm giả điếc, người ta vẫn khinh mạn. Khi ấy sư muội đối với ta một dạ chân thành, nhưng bao nhiêu con gái trong thiên hạ lòng dạ đều như nước chảy hoa trôi. Nhà họ Vân đã giàu có thẳng lối Vạn Khuê lại tuấn tú hơn ta thì ta còn nói gì được nữa? Vố đau nhất là hôm ấy ta bị trọng thương nằm trong phòng củi nhà họ Vân để nàng kêu trượng phu đến bắt ta đem đi lãnh công. Ha ha! ha ha!

Đột nhiên chàng nổi lên tràng cười rộ, tay cầm tấm áo lông đi tới trước thạch động, chàng liệng áo xuống đất còn lấy chân dẫm lên rồi lớn tiếng hô:

– Ta là dân tăng, là ác hòa thượng thì sao đáng mặc thứ áo này của tiểu thư?

Chàng vung chân đá tấm áo vào trong động nổi lên tràng cười rộ rồi trở gót đi.

Thủy Sanh phí công hơn một tháng trời mới chế được tấm áo lông này vì nàng nghĩ:

– Tên tiểu ác tăng bảo vệ thi thể của gia gia ta mà không khua môi múa mồm gì với mình, ít lâu nay ta lại nhờ gã đánh chim lấy thịt ăn mà sống, ta để gã ngày đêm ở ngoài động chịu đựng gió rét kể cũng tội nghiệp.

Nàng nghĩ vậy trong lòng bất nhẫn mới chế tấm áo ngự hàn cho Dịch Vân.

Ngờ đâu hảo tâm của nàng không được đền đáp, chàng lại đá áo lông vào động để trả lại, hành động này vừa vô lễ vừa khinh mạn.

Thủy Sanh vừa thẹn vừa tức cầm tấm áo vò nát ra, nàng vẫn chưa nguôi giận nước mắt đầm đìa chảy xuống tấm áo lông.

Nàng có biết đâu lúc Dịch Vân cười rộ bỏ đi, vạt áo trước ngực chàng cũng thấm đầy nước mắt, có điều chàng khóc đây là khóc cho số phận hẩm hiu của mình, khóc người sư muội vô tình bạc nghĩa...

Trưa hôm ấy Dịch Vân đánh được bốn con công đem lại bỏ trước cửa động.

Thủy Sanh nướng chín rồi vẫn chia cho chàng một nửa, hai người không nói với nhau câu nào, nhâm quang cũng không dám nhìn nhau.

Dịch Vân và Thủy Sanh ngồi xa nhau ăn thịt chim, bỗng nghe góc đông bắc có người đập tuyết vọng lại.

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy Hoa Thiết Cán một tay cầm quỉ đầu đao, một tay cầm trường kiếm miêng cười hì hì đi tới.

Dịch Vân và Thủy Sanh đứng phắt dậy, Thủy Sanh đi vào sơn động cầm thanh huyết đao, nàng ngần ngừ một chút rồi liệng ra cho Dịch Vân miêng hô:

– Cầm lấy!

Dịch Vân vươn tay tiếp đao, trong lòng sửng sốt tự hỏi:

– Sao y lại tin được ta? Y đem thanh bảo đao này giao cho ta thì có khác gì đưa cả mạng sống cho ta. À phải rồi! Y muốn ta liều chết cho y để chống đỡ với Hoa Thiết Cán. Chà chà! Dịch Vân này không làm tôi mọi cho ai cả!

Giữa lúc ấy Hoa Thiết Cán đã bước lẹ gần tới nơi, lão cười khanh khách nói:

– Cung hỷ! Cung hỷ!

Dịch Vân trợn mắt hỏi:

– Cung hỷ chuyện gì?

Hoa Thiết Cán đáp:

– Cung Hỷ Dịch đại hiệp cùng Thủy cô nương sắp thành hảo sự, người ta đã trao cả thanh bảo đao phòng thân cho đại hiệp thì còn cái gì không trao cho đại hiệp nữa? ha ha!

Dịch Vân tức giận nói:

– Các hạ tự xưng là đại hiệp ở Trung Nguyên mà sao tư cách lại giống kẻ tiểu nhân đê hèn bẩn thỉu như vậy?

Hoa Thiết Cán cười hô hố đáp:

– Kể về hèn hạ vô sỉ thì nhân vật ở Huyết Đao Môn chưa chắc đã thua kém tại hạ.

Lão vừa nói vừa từ từ tiến gần vào, lão đánh hơi mấy cái rồi hỏi:

– Chà! Thơm quá! Cho tại hạ một con chim ăn được chẳng?

Giả tử lão ăn nói tử tế mà xin thì Dịch Vân cho liền, nhưng lúc này lão lộ vẻ khinh bạc khiến chàng trong lòng phần nộ, liền đáp:

– Võ công lão còn cao thâm hơn ta nhiều, sao lão không tự mình đánh lấy mà ăn?

Hoa Thiết Cán cười đáp:

– Ta làm biếng không muốn đánh chim.

Giữa lúc hai người đối đáp, Thủy Sanh đã lại tới sau lưng Dịch Vân, bỗng nàng lớn tiếng hô:

– Lưu bá bá! Lục bá bá!

Nguyên nàng ngó thấy Hoa Thiết Cán một tay cầm thanh trường kiếm của Lưu Thừa Phong, một tay cầm quỉ đầu đao của Lục Thiên Trữ, ngọn gió bắc thổi lật tấm áo ngoài của lão, để lộ tấm đạo bào của Lưu Thừa Phong và tấm trường bào màu tía của Lục Thiên Trữ mà lão đã mặc bên trong.

Hoa Thiết Cán nghe Thủy Sanh hô hoán danh tự hai người kia liền sa sầm nét mặt hỏi:

– Làm sao?

Thủy Sanh ấp úng hỏi lại:

– Lão... lão... ăn thịt hai vị bá bá rồi phải không?

Nàng đoán là Hoa Thiết Cán đã tìm thấy thi thể hai người cởi lấy áo mặc và lấy thịt ăn rồi nên hỏi vậy.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Cái đó không can gì đến người.

Thủy Sanh giật mình nói:

– Lúc bá bá và Lưu bá bá... là anh em kết nghĩa của lão...

Hoa Thiết Cán không lý gì đến nàng, nhìn Dịch Vân nói:

– Tiểu hòa thượng! Lão gia không động đến di thể của quý nhạc phụ đại nhân là nể mặt tiểu hòa thượng lắm rồi, nhưng lão hòa thượng đã bị tiểu hòa thượng đánh chết thì lão gia động đến, chắc tiểu hòa thượng không cản trở.

Dịch Vân tức giận hỏi:

– Trong hang núi này thiếu gì chim chóc, sao không bắt lấy ăn thịt mà lại hành động tàn nhẫn như vậy?

Nếu Hoa Thiết Cán mà đánh được chim chóc thì dĩ nhiên chẳng khi nào lại lòi xác chết nghĩa huynh nghĩa đệ ra ăn thịt, lão đã dùng thiên phương bách kế bắt chim ban đầu còn bắt được một vài con, sau mấy bữa chim chóc sinh khôn không mắc bẫy nữa.

Hoa Thiết Cán không luyện được nội kinh về “Thần Chiếu Công” như Địch Vân, có thể dùng chưởng lực đánh chim, bây giờ lão nghe Địch Vân nói vậy trong lòng bức tức mà không nói ra được.

Hôm ấy lão ăn hết thịt xác chết của Lục Thiên Trữ và Lưu Thừa Phong tay cầm đao kiếm đến quyết chí hạ sát Địch Vân và Thủy Sanh. Ngoài ra lão còn định lôi xác của Thủy Đại và Huyết Đao Tăng chôn vùi dưới băng tuyết để làm lương thực ăn sống ngồi chờ tới mùa hạ tuyết rã sẽ ra khỏi hang núi.

Hoa Thiết Cán ngửi thấy mùi thịt chim nướng thơm ngon, thêm nhỏ nước miếng đột nhiên lão giơ thanh quả đầu đao nhảy xổ lại nhằm Địch Vân chém tới hai bên hai nhất.

o O o